

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721205286
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6721205286.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154 (predtým Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155), právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava proti žalovanému V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. A. XXXX/X, XXX XX G., právne zastúpeného JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, v konaní o zaplatenie 1 044,25 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19Csp/74/2021-91 zo dňa 27. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. P r i p ú š ť a , aby na miesto žalobcu Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, v s t ú p i l do konania ako žalobca Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154.

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.044,25 Eur s príslušenstvom (výrok I.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok III.); p o t v r d z u j e .

III. Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 044,25 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 044,25 Eur od 21.01.2021 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Okresný súd po vykonanom dokazovaní a po právnom zhodnotení veci zistil skutkový a právny stav a dospel k nasledovným záverom :

2. Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 09. 01. 2016 zmluvu o pôžičke, ktorú okresný súd vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, pričom nezistil, že by táto zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, a taktiež nezistil žiaden dôvod v zmysle § 11 a § 9 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), pre ktorý by mala byť pôžička (úver) bez poplatkov a bezúročná. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere - zmluvy o poskytnutí najľahšej pôžičky č. 6226220/7510500875 (ďalej v texte len „zmluva o pôžičke“ alebo „pôžička“), žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1 800,-Eur a žalovaný

uhradil sumu vo výške 1 798,25 Eur. Keďže žalovaný svoj záväzok riadne a včas neplnil a pravidelnú splátku mal plniť do 20. dňa v tom - ktorom mesiaci, žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru. Okresný súd však konštatoval, že právo predčasne úver (pôžičku) zosplatiť žalobcovi síce vyplývalo z bodu čl. IX. bodu 10.2 zmluvy o pôžičke, avšak k platnému zosplateniu pôžičky (úveru) nedošlo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko toto právo malo byť uplatnené do splatnosti najbližšej splátky, t. j. do splatnosti splátky máj 2019, splatnej do 20. mája 2019, čo však žalobca v uvedenej lehote nestihol a nepreukázal ani doručenie predmetného oznámenia o zosplatení žalovanému, pričom žalovaný namietol, že mu predmetné oznámenie doručené nebolo. Okresný súd tiež poukázal na ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pôžička preto podľa okresného súdu nebola platne predčasne zosplatená (v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka). Následne došlo dňa 11. 12. 2017 k zlúčeniu spoločnosti Consumer Finance Holding a. s. a žalobcu spoločnosti Všeobecná úverová banka, a.s.; a na základe toho žalobca VÚB, a. s., vstúpil do práv a povinností právneho predchodcu žalobcu v tomto konaní.

3. Následne sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal otázkou, či nárok žalobcu nie je premlčaný. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení zároveň konštatoval, že žalovaný bol v omeškaní so splátkou splatnou dňa 20. 01. 2019 so začiatkom plynutia premlčacej doby odo dňa 21. 01. 2019 do dňa 27. 12. 2021 (deň podania žaloby na súd), preto v dôsledku uvedených skutočností od začatia súdneho konania premlčacia doba neplynie, pričom úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

4. K tvrdeniu žalovaného o bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu, že zmluva o pôžičke obsahuje RPMN s prekračujúcou najvyššou prípustnou výškou odplaty stanovenej osobitným predpisom, mal okresný súd za to, že ročná percentuálna miera nákladov neprekračuje dvojnásobok stanovený v § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie“), keďže v čase poskytnutia pôžičky bolo v 1. štvrtroku 2016 RPMN na úrovni 16,36 % a dvojnásobok činí 32,72 %, pričom v zmluve uvedených 25,00 % nie je vyššie ako 32,72%. V tejto súvislosti súd poukázal i na predchádzajúce rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/37/2019-162, 17Co/276/2018-170, 43Co/23/2019-186.

5. Následne sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal i s námietkou žalovaného o tom, že zmluva o pôžičke neobsahuje delenie na istinu, úroky a nie je možné identifikovať jednotlivé dátumy každej splátky, k čomu okresný súd uviedol, že tieto skutočnosti zmluva obsahuje, a to v čl. IX. zmluvných podmienok v bode 7. splátkový kalendár (č. l. 15-15 p.v.).

6. Ak žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že zmluva o pôžičke neuvádza ako dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, v tomto smere okresný súd upriamil pozornosť žalovaného na čl. V. pôžičky, v zmysle ktorého je dojednaná fixná úroková sadzba, t. j. jej výška nie je naviazaná na ďalšie skutočnosti. Podstatnou je taktiež skutočnosť, že samotný žalovaný podpísal aj informáciu o RPMN (č. l. 20) a Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde sú uvedené aj parametre pre jej výpočet a predpoklady výpočtu RPMN a tiež aj údaje o úrokovej sadzbe.

7. Okresný súd taktiež nemal preukázané tvrdenie žalovaného ako jeho obranu, že doposiaľ zaplatil istinu vo väčšom rozsahu ako mu bola poskytnutá pôžička a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo sp. zn. 6 Cdo 145/2011.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené okresný súd žalobe v prevažnom rozsahu vyhovel, nakoľko nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovanému pôžičku vo výške 1 800 Eur a bolo preukázané, že z poskytnutej pôžičky uhradil žalovaný žalobcovi len sumu 1 798,25 Eur. Keďže žalovaný splátky neplatil riadne a včas dostal sa do omeškania, v dôsledku ktorej skutočnosti žalobcovi prináležia aj úroky z omeškania, ktoré však žalobcovi z dôvodu, že nedošlo k platnému predčasnému zosplateniu pôžičky, nebolo možné priznať už od 28. 05. 2019, ako si ich uplatnil. Úroky z omeškania potom žalobcovi síce prináležia zvlášť od každej splátky, a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti jednotlivých splátok, avšak takto si ich žalobca neuplatnil a z listinného dôkazu, ktorým bol prehľad splátok a úhrad vyplýva, že žalovaný čiastočne hradil aj po dátume zamýšľaného zosplatenia zo strany žalobcu. Okresný súd preto priznal žalobcovi úroky z omeškania až odo dňa nasledujúceho po dni pôvodnej konečnej splatnosti pôžičky, t. j. od 21. 01. 2021 a vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietol (výrok II.).

9. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v rozsahu výrokov I. a III. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne, aby ho zmenil tak, že žalobu žalobcu v namietanom rozsahu zamietne. Odvolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), ďalej že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Prioritne žalovaný namietal, že okresný súd bez ďalšieho prevzal argumenty žalobcu a nevenoval sa skutkovým a právnym tvrdeniam, ktoré počas celého konania produkoval, najmä pre vec podstatnými skutočnosťami. Uviedol, že žalobca ako veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V priamej nadväznosti na uvedené poukázal i na skutočnosť, že podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 tohto zákona, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa tohto ustanovenia sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný v odvolaní uviedol: „Pokiaľ okresný súd reálne neurobil žiadny skutkový a právny záver o tom, či žalobca konal pri uzavretí zmluvy so žalovanou s odbornou starostlivosťou, bolo by potom podľa nášho názoru predčasné hodnotiť skutkový záver o tom, že zo strany veriteľa došlo k predčasnemu zosplateniu úveru pre neplnenie dohodnutých zmluvných podmienok zo strany žalovaných, a najmä, či má veriteľ právo na v zmluve dohodnutý úrok, resp. poplatky, alebo len na úrok z omeškania“. Ďalej v odvolaní doplnil: „Samotný žalovaný si teda svojím žalobným návrhom uplatnil viac, ako si uplatniť mohol a teda žalovaná pohľadávka, resp. jej výška a špecifikácia nezodpovedá reálnemu skutkovému a právnemu stavu.“ Vzhľadom na tieto skutočnosti považuje rozhodnutie okresného súdu za nesprávne vrátane jeho rozhodnutia o trovách konania.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného prioritne poukázal na tú skutočnosť, že v priebehu odvolacieho konania došlo k postúpeniu pohľadávky žalobcu ako postupcu voči žalovanému ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporového konania, a to na spoločnosť Intrum Slovakia s. r. o. v zmysle rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzatvorená medzi spoločnosťami Consumer Finance Holding a. s., Všeobecná úverová banka, a. s. a spoločnosťou Intrum Justitia Slovakia, s. r. o.. Súčasťou tohto vyjadrenia bol návrh žalobcu na zmenu subjektov na strane žalobcu s tým, že spoločnosť Intrum Slovakia s. r. o. súhlasila so vstupom do tohto konania.

12. Následne k odvolaniu žalovaného žalobca doplnil, že ho považuje v celom rozsahu za vecne nedôvodné, naopak, rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne. Okresný súd sa podľa neho dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Napriek vyššie uvedenému doplnil, že žalobca pred uzatvorením zmluvy o úvere skúmal schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Žalovaný podpisom danej zmluvy prehlásil, že všetky ním uvádzané údaje sú pravdivé, ako aj to, že ku dňu podpisu zmluvy mu neboli známe žiadne okolnosti, ktoré by mohli mať vplyv na riadne plnenie jeho záväzku. Navyše sa mal možnosť s podmienkami plnenia oboznámiť, tieto nerozporoval, pričom zmluvné podmienky boli žalovaným riadne podpísané. Žalovaný zároveň z titulu zamestnanca preukázal výšku mesačného príjmu ako aj výšku mesačných výdavkov. Súčasne si od žalovaného za účelom overenia jeho bonity vyžiadal súhlas s použitím jeho osobných údajov za účelom preverenia jeho úverovej histórie v nebankovom registri klientských informácií a v spoločnom registri bankových informácií, ako aj s cieľom preverenia existencie jeho pracovného pomeru v sociálnej poisťovni. Z uvedeného vyplýva, že veriteľ sa nedopustil konania, ktoré predstavuje hrubé porušenie povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, za ktoré by prichádzala do úvahy sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok, resp. rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalovaného a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal v medziach daných ust. § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP (a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 044,25 Eur s príslušenstvom (výrok I.) a vo

výroku o náhrade trov konania (výrok III.) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšku, t. j. vo výroku, ktorým bola žaloba v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 044,25 Eur od 28. mája 2019 do 20. januára 2021 zamietnutá (výrok II.), ktorý výrok nebol odvolaním napadnutý, zostáva rozsudok okresného súdu v zmysle § 367 CSP nedotknutý.

14. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Podľa § 80 ods. 1 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

16. Podľa § 80 ods. 2 CSP súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

17. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. Ustanovenia § 80 ods. 1 a 2 CSP upravujú situáciu, ak po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, ktoré sú predmetom konania na inú osobu než je osoba, ktorá je stranou prebiehajúceho konania. Pri rešpektovaní princípu jednotnosti konania k zmene strán sporu môže dôjsť aj počas odvolacieho konania, pričom je zrejmé, že navrhnúť súdu, aby do konania namiesto žalobcu vstúpil ten, na koho boli práva prevedené alebo na koho prešli, je oprávnený iba žalobca. Bez takéhoto návrhu pripustiť zmenu v osobe žalobcu nemožno.

19. Odvolací súd sa prioritne zaoberal návrhom žalobcu v odvolacom konaní na zmenu strany sporu. Po preskúmaní návrhu žalobcu a jeho príloh mal predloženou zmluvou o postúpení pohľadávok odvolací súd preukázané, že žalobca po rozhodnutí prvoinštančného súdu postúpil žalovanú pohľadávku spoločnosti Intrum Slovakia s. r. o., ktorá v rámci žalobcom podaného návrhu vyjadrila súhlas so vstupom do konania na jeho miesto. Nakoľko bolo preukázané, že podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka došlo k prevodu pohľadávky, ktorá je predmetom sporu a menovaná spoločnosť udelila súhlas so svojím vstupom do konania na miesto žalobcu, boli splnené všetky obligatórne podmienky vyplývajúce z ust. § 80 ods. 1 a 2 CSP, preto odvolací súd pripustil zmenu žalobcu ako je uvedené v I. výroku tohto rozhodnutia.

20. K vecnej stránke sporu odvolací súd uvádza, že okresný súd podrobil zmluvu o pôžičke, na základe ktorej sa žalobca domáhal plnenia od žalovaného súdnej kontrole, pričom dospel k záveru, že neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a súčasne zmluva o pôžičke netrpí absenciou zákonných náležitostí zo strany žalobcu v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd sa s uvedeným právnym záverom okresného súdu stotožňuje, na dôvody uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v celom kontexte odkazuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, a to konkrétne na body odôvodnenia 8. až 15. Odvolací súd sa teda stotožňuje so skutkovým a právnym záverom okresného súdu, ktorý žalobe v prevažnom rozsahu vyhovel, nakoľko nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovanému pôžičku vo výške 1 800,-Eur a bolo preukázané, že z poskytnutej pôžičky uhradil žalovaný žalobcovi len sumu 1 798,25 Eur, žalovaný splátky riadne a včas neplatil, preto sa dostal do omeškania, v dôsledku ktorej skutočnosti žalobcovi prináležia aj úroky z omeškania, a to od 21. 01. 2021 s tým, že zmluva o pôžičke neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň zmluva o pôžičke neobsahuje RPMN s prekračujúcou najvyššou prípustnou výškou odplaty stanovenej osobitným predpisom. Taktiež okresný súd dospel k záveru, že zmluva o pôžičke obsahuje delenie na istinu, úroky a taktiež je možné identifikovať jednotlivé dátumy každej splátky, nakoľko uvedené vyplýva z čl. IX. zmluvných podmienok bodu 7. splátkový kalendár (č. I. 15.). Ani námietka žalovaného, že zmluva o pôžičke neuvádza, ako dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru nie je dôvodnou, nakoľko v zmysle čl. X pôžičky bola dojednaná fixná úroková sadzba, t. j. jej výška nie je viazaná na ďalšie skutočnosti. Podstatnou bola taktiež pre záver okresného súdu aj skutočnosť, že žalovaný podpísal informáciu o

RPMN, ako aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, kde sú uvedené aj parametre pre výpočet a predpoklady výpočtu RPMN a tiež aj údaje o úrokovej sadzbe.

21. Žalovaný však vo vzťahu k vyššie uvedeným skutkovým a právnym záverom okresného súdu uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konkrétnou argumentáciou nenamietal, vyššie uvedené skutkové a právne závery okresného súdu v odvolaní nespochybnil a v odvolaní sa k nim ani vôbec nevyjadroval. V tomto smere je preto nutné považovať odvolanie žalovaného za všeobecné a vo vzťahu k záverom okresného súdu bez akejkoľvek argumentácie, v čom sú tieto jeho závery nesprávne. Na viacerých miestach žalobca zmätočne uvádzal, že na strane žalovaného bola “žalovaná”, či “viacerí žalovaní”, a pod.. Žalovaný v odvolaní len všeobecne odkázal na ustanovenia CSP (ust. §-u 365 ods. 1 písm. h),d)) a namietal, že okresný súd bez ďalšieho prevzal argumenty žalobcu a nevenoval sa skutkovým a právnym tvrdeniam, ktoré v konaní produkoval. Nekonkretizoval však, v čom boli jeho argumenty odmietnuté, a naopak, v čom bola bez ďalšieho prijatá len argumentácia protistrany.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené potom odvolací súd reaguje a dáva odpoveď len na konkrétnu námietku žalovaného v odvolaní (odvolací dôvod) , ktorou poukázal na povinnosti samotného veriteľa, teda žalobcu, keď podľa § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch bol žalobca ako veriteľ povinný pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa, teda žalovaného, splácať spotrebiteľský úver. Vytkol v tomto smere okresnému súdu, že reálne neurobil žiadny skutkový a právny záver o tom, či žalobca konal pri uzavretí zmluvy s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho bolo predčasné hodnotiť skutkový záver o tom, že zo strany veriteľa došlo k predčasnému zosplatneniu úveru pre neplnenie dohodnutých zmluvných podmienok zo strany žalovaných (zrejme žalovaný chcel uviesť len zo strany žalovaného, nakoľko žalovaných v konaní viac nebolo) a najmä, či má veriteľ právo na v zmluve dohodnutý úrok, resp. poplatky alebo na úrok z omeškania. Okresný súd ale uzavrel, že nedošlo k platnému predčasnému zosplatneniu pôžičky, preto aj v tomto smere je odvolanie nejasné a nezrozumiteľné.

23. Námietka žalovaného, že okresný súd neurobil žiadny skutkový a právny záver o tom, či žalobca pri uzavretí zmluvy postupoval s odbornou starostlivosťou je zmätočným, ak sám žalovaný v konaní pred okresným súdom žiadne skutkové tvrdenia o tom, že žalobca pri uzavretí zmluvy s ním s odbornou starostlivosťou nekonal, ani neuviedol. Žalovaný počas konania pred súdom prvej inštancie neuviedol žiadne skutkové tvrdenia o tom, že by žalobca pri uzavretí zmluvy o pôžičke nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe ktorých by okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré by nemali oporu vo vykonanom dokazovaní, resp., ktoré by okresný súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. V tomto smere preto odvolací súd poukazuje na ust. § 150 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

24. Žalobca sa podanou žalobou domáhal plnenia zo strany žalovaného na základe zmluvy o pôžičke. Mal za to, že zmluva bola uzavretá platne, spĺňa všetky predpoklady ustanovené Zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto pokiaľ mal žalovaný za to, že žalobca s ním pri uzatváraní zmluvy, resp. jeho právny predchodca, s ním pri uzatváraní zmluvy nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, mal tieto skutkové tvrdenia uviesť v konaní pred okresným súdom. Žalovaný však takéto skutkové tvrdenia v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol, nemožno preto prijať jeho argument, že by okresný súd vychádzal z takých skutkových zistení, ktoré by nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. že by ich založil na chybnom hodnotení dôkazov, a na uvedenom základe by došlo k nesprávnemu právnemu záveru. Okresný súd však vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil v zmysle ust. § 191 CSP a z týchto dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver.

25. Žalovaný až v odvolaní poukazuje na nesplnenie povinnosti veriteľa v súvislosti s konaním s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku, ako aj prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesnej obrany ako i útoku možno všeobecne uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí v zmysle ust. § 154 CSP. V prejednávanvej veci ide o spotrebiteľský spor, preto v tomto prípade má uvedené právo žalovaný v zmysle § 296 CSP až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V zmysle § 296 CSP totiž môže spotrebiteľ predložiť alebo označiť všetky skutočnosti, teda i

skutkové tvrdenia a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný nepoukázal pred súdom prvej inštancie, že by žalobca pri uzatváraní zmluvy o pôžičke nekonal s odbornou starostlivosťou, teda, že by neskúmal jeho schopnosť ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a to napriek tomu, že už pri uzavretí zmluvy o pôžičke poskytol údaje o zamestnaní a finančnej situácii (čl. II. zmluvy o pôžičke), z ktorej zmluvy bez pochyb vyplýva, že bol v čase jej uzavretia zamestnaný na dobu neurčitú, s priemerným čistým mesačným príjmom 1 036,-Eur, a pokiaľ ide o jeho výdavky, tieto uviedol v hodnote 0,-Eur, a pokiaľ ide o splátky úverov, hypoték a leasingov, tieto uviedol vo výške 200,-Eur. K tvrdeniu o nedodržaní odbornej starostlivosti pri uzavretí zmluvy o pôžičke zo strany žalobcu až do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, napriek tomu, že bol žalovaný právne zastúpený, nedošlo a to napriek tomu, že sa k žalobe žalovaný vyjadril a mal tak možnosť uplatniť svoju obranu.

26. Keďže tieto skutkové tvrdenia uviedol žalovaný až v odvolaní, odvolací súd skúmal aplikujúc ust. § 366 CSP, či sa skutkové tvrdenia žalovaného (uvedené až v odvolaní ako prostriedky procesnej obrany) týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, či je nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo či ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

27. Skutkové tvrdenia žalovaného vzťahujúce sa na nekonanie žalobcu ako veriteľa pri uzatváraní zmluvy o pôžičke s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, nemožno považovať za prostriedok procesnej obrany, ktorý by sa týkal procesných podmienok vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a zároveň nimi nebolo preukázané, že by v konaní došlo k takej vade, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci dopadá na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, napr. nesprávne realizovanú manudukčnú povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladov uvedených v čl. 16 ods. 2 CSP, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušnému orgánu. K takejto vade v konaní nedošlo, nie je ani žalovaným konkrétne tvrdená, pričom súdne rozhodnutie netrpí ani skutkovými vadami, na základe ktorých by bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Nedošlo totiž zo strany okresného súdu k chybnému vyhodnoteniu návrhov na vykonanie dôkazov, či k nesprávne vyhodnoteniu vykonaných dôkazov alebo k tzv. „dotvoreniu“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

28. Žalovaný žiadnym spôsobom ani netvrdil, že by uvedené skutkové tvrdenia nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie bez svojej viny. Nemožno opomenúť ani to, že žalovaný vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch nenavrhol vykonať za účelom preukázania týchto skutkových tvrdení žiadny dôkaz, príp. neuvádza, ktorý dôkaz vykonaný nebol, ktorá okolnosť by mohla byť posúdená v zmysle § 295 CSP. Prísna koncentrácia konania typická pre konanie podľa Civilného sporového poriadku kladie na procesné strany zvýšené nároky z hľadiska dôkaznej povinnosti. Táto záťaž je plne odôvodnená v sporoch, v ktorých majú obe strany rovné postavenie. V spotrebiteľských sporoch by však povinnosti podľa § 153 a § 154 v spojitosti s postavením spotrebiteľa ako objektívne slabšej strany v konaní pred súdom pôsobili kontraproduktívne, na úkor schopnosti spotrebiteľa sa účinne brániť proti nároku dodávateľa, resp. účinne presadiť jeho vlastný nárok. Aj v spotrebiteľských sporoch vyhlási súd uznesenie, ktorým sa dokazovanie končí. Toto uznesenie však bude zaväzovať len dodávateľa. Spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Žalovaný v súvislosti s vyššie uvedeným však uviedol skutočnosti, skutkové tvrdenia týkajúce sa povinnosti dodávateľa konať s odbornou starostlivosťou až v odvolaní, teda po vyhlásení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej, pričom ustanovenia o dokazovaní v odvolacom konaní nie sú ust. § 296 CSP dotknuté. Len do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej môže spotrebiteľ uplatniť aj iné prostriedky procesnej obrany, najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

29. Z vyššie uvedeného je tak zrejmé, že ani v dôsledku aplikácie ust. § 295 a § 296 CSP neuplatnil žalovaný ako spotrebiteľ prostriedky procesnej obrany týkajúce sa konanie dodávateľa s odbornou starostlivosťou, ktoré až do rozhodnutia vo veci samej nespochybnil, včas, a súčasne nejde o novoty v zmysle § 366 CSP.

30. Odvolací súd uznáva, že spotrebiteľský spor je sporom s ochranou slabšej strany, avšak jedným zo základných nosných princípov rekonštrukcie Civilného procesného práva je aj princíp procesnej zodpovednosti strán sporu. Podľa všeobecných ustanovení o konaní sa súd prísne spravuje dispozičným princípom, čo sa ďalej odzrkadľuje v princípe formálnej pravdy. Najprísnejšou sankciou za pasivitu strán v konaní, najmä za neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena je strata sporu. Takéto nastavenie civilného procesu je len veľmi ťažko zlučiteľné s jeho sociálnou funkciou v sporoch s ochranou slabšej strany. Ustanovenie § 295 CSP tak predstavuje jedno z kľúčových ustanovení prelomujúcich dispozičný princíp v civilnom procese s cieľom poskytnúť spotrebiteľovi čo najväčšiu mieru ochrany jeho práv garantovaných hmotným právom. Zaobstarávanie a vykonávanie dôkazov v prospech spotrebiteľa ex officio nie je novou myšlienkou, ktorú by prinášala rekonštrukcia, táto idea vyplýva i z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Uvedené sa vzťahuje najmä vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľskej zmluve, keď v tejto súvislosti aj Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex officio nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice a v prípade, že to tak je, posúdiť ex officio prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná preto, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením. V tejto súvislosti preto odvolací súd zdôrazňuje, že odvolací argument žalovaného, spočívajúci v porušení ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. spočívajúci v tom, že veriteľ pri uzavretí zmluvy o pôžičke s ním nepostupoval s odbornou starostlivosťou, nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Vnútroštátny súd totiž musí prihliadnúť na nekalú povahu spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu spotrebiteľa, avšak povinnosť skutkových tvrdení spotrebiteľa je v zostávajúcom rozsahu podľa odvolacieho súdu zachovaná a uvedené sa teda okrem neprijateľných zmluvných podmienok nevzťahuje na povinnosť skutkových tvrdení vo vzťahu k postupu veriteľa pri uzatváraní zmluvy v tom smere, či konal alebo nie s odbornou starostlivosťou. Opačný výklad by totiž mohol viesť až k absurdným záverom, že v prípade spotrebiteľa by obsahom jeho podaní nemuselo byť ani len to, voči čomu sa spotrebiteľ bráni, resp. na základe čoho uplatnený nárok popiera.

31. Keďže odvolací súd považuje všetky vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné, rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne, rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu potvrdil.

32. Na záver odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16CoCsp/1/2021 zo dňa 21. 12. 2021, v ktorom konaní krajský súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, nakoľko okresný súd sa nedostatočne zaoberal skutočnosťami o odbornej starostlivosti dodávateľa pri uzavretí zmluvy v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, je nutné uviesť, že v tomto uvádzanom prípade žalovaná už pred okresným súdom vo svojej obrane namietala dôvody, pre ktoré mal žalobca nárok len na istinu úveru, a to práve z dôvodu, že nebola schopná úver splatiť, pričom s jej obranou, ktorú žalovaná produkovala už pred okresným súdom, sa okresný súd nezaoberal a v tomto smere neurobil žiadny skutkový a právny záver o tom, či žalobca pri uzavretí zmluvy postupoval s odbornou starostlivosťou. Závery rozhodnutia krajského súdu v konaní, na ktoré žalovaný poukázal v odvolaní, tak nemožno vzťahovať na pojednávanú vec.

33. Na záver odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne aj v časti jeho rozhodnutia o náhrade trov konania, preto aj v tomto rozsahu odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, napriek tomu, že nebol konkrétnymi dôvodmi napadnutý odvolaním, avšak ide o výrok závislý.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 CSP, teda podľa pomeru úspechu v konaní. V konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto uložil odvolací súd povinnosť žalovanému nahradiť mu trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% , o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením.

35. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).